

Tal dia com avui fa...

1 any

Avís a la CUP

Puigdemont planta cara als anticapitalistes, els qualifica de "destructor" i avisa que si no hi ha pressupost qui se la juga és el país i no el govern.

10 anys

Es blinden

La direcció d'ERC es blinda i acusa Carretero de "deslleial". Puigercós es queixa que plantegi un congrés en plenes negociacions municipals.

20 anys

Traspàs de l'INEM

El govern del Partit Popular traspasa a la Generalitat el servei públic d'ocupació (INEM) després de disset anys de negociacions.

Full de ruta

Joan Rueda

La temporada de les fotos

Sergi Roberto acaba de marcar un d'aquells gols que passarà a la història no del Barça; del futbol: el 6-1 en un partit

de Champions que classifica els blaugrana contra un PSG que ja es veia en la següent eliminatòria gràcies al 4-0 de l'anada. Però el partit, històric perquè mai abans cap equip havia remuntat un 4-0 en la Champions, serà recordat també per una fotografia: la de Messi celebrant el gol amb l'afició en una actitud com desafiant, de rebel·lia, de reivindicació després de les crítiques del partit d'anada. La imatge es repetirà unes setmanes més tard: en el temps afegit Messi marca el 2-3 al camp del Madrid i, desafiant, es treu la samarreta i la mostra al Bernabéu. El gest mostra una reivindicació que va més enllà del terreny futbolístic.

La llàstima és que cap de les dues fotos icòniques de la temporada es poden guardar juntament amb la de plantilla celebrant algun dels dos títols. En la fase següent, i després d'un altre partit d'anada lamentable, el Barça va ser eliminat de la Champions. I els tres punts del Bernabéu no van ser suficients i van pesar més els perduts a la Corunya, a Vigo, a Màlaga... El Barça va guanyar la copa gràcies, de nou, a un altre partit genial de Messi. Una temporada marcada per dues fotos que deixa sensacions contraposades. Per una banda, estem tan ben acostumats que un títol com la copa, que fa encara no quinze anys es guanyava de tant en tant, ens sembla poc. Però, per l'altra, la temporada ha tornat a demostrar que els cicles a can Barça són cada cop més curts, que aquest equip té crèdit, perquè se l'ha guanyat amb escreix, però que hi ha posicions al camp que demanen un relleu a crits i que la planificació del Madrid –passant de la fantasmada dels galàctics a pensar a col·locar en cada línia algun dels millors jugadors del món– ha estat molt millor que la del Barça en els darrers anys. Luis Enrique s'ha buidat, com Josep Guardiola abans i arriba Ernesto Valverde, un entrenador que, per mi, no té l'ADN Barça que tindria, per exemple, Eusebio. Però potser tampoc cal. Cal més que tothom al club tingui clara quina és la seva feina. I fa la sensació, almenys la primera, que Valverde sí que la hi té. Caldrà que la directiva també la hi tingui i s'aboqui a recuperar la pau social perduda en els darrers anys i el deixi treballar en la seva idea d'evolució de l'ADN Barça.

Tribuna

Edgar Illas. Professor de literatura i cultura catalanes a la Universitat d'Indiana

La NACS a Indiana

Fa dues setmanes a la Universitat d'Indiana vam celebrar el col·loqui de la North American Catalan Society (NACS), en què van participar seixanta-set estudiosos de la nostra cultura. El col·loqui va anar molt bé i va servir per constatar dos canvis principals.

EL PRIMER ÉS QUE LA NACS ja és una associació plenament professionalitzada. Va néixer l'any 1978 com a associació acadèmica, però, com tot en la nostra cultura, s'hi mesclava un resistencialisme militant que es traduïa en aquell esperit de germanor i idealisme que coneixem tan bé. Ara a la NACS ens reunim no pas perquè siguem amics, sinó per compartir interessos acadèmics. La millor prova d'això és que als vespres ja ningú es troba per recitar poesia o per tocar la guitarra, sinó que simplement ens dediquem a beure els licors locals (en el cas d'Indiana, cervesa Upland, vodka Cardinal Spirits i bourbon Redemption), que és la forma més civilitzada d'acabar una jornada acadèmica.

L'ALTRE CANVI ÉS QUE LA MAJORIA de ponències ja no responen al model de descriu-

re un autor o una obra per situar-los en un període o en un moviment. Aquest model corresponia a la tasca de sistematització que es va fer al segle XX i que va consistir a classificar i historitzar l'arxiu cultural, una tasca que, en literatura, per exemple, va dirigit magníficament Joaquim Molas, tal com es pot veure ara en l'exposició al Palau Robert. Molas era un home d'estat complet. Una vegada Vinyet Panyella m'explicava que, quan ella li va dir sobre què volia escriure la tesi, ell li va respondre: "No, això ja tinc algú que m'ho fa." Per tant, gràcies al

“ La North American Catalan Society és una estructura d'estat clau que ens connecta amb el món global

rappel à l'ordre de Molas ara tenim una literatura catalana perfectament estructurada.

PER AIXÒ, LA TASCAD'AVUI, ja predominant als col·loquis de la NACS, consisteix a teoritzar el nostre arxiu a partir de problemàtiques globals. Aquesta pràctica no s'ocupa d'estudiar autors o obres en si mateixos, sinó més aviat d'utilitzar-los com a ocasions per replantejar temes generals i interdisciplinaris, que poden anar des de la violència fins al feminisme, la democràcia o l'espai urbà. En la mesura que les universitats nord-americanes són el que podem anomenar el centre epistemològic de la globalització, ja que s'hi decideixen quins temes i quines aproximacions seran més rellevants, la NACS és una estructura d'estat clau que ens connecta amb el món global. A la NACS, ara presidida per l'extraordinari Mario Santana de la Universitat de Chicago i liderada per una generació nova (Henry Berlin, Jennifer Duprey, Juan Herrero-Senés, Javier Krauel, Albert Lloret, Aurélie Vialette i William Viestenz, entre molts d'altres), aquest exercici de poder intel·lectual és estimulant i productiu.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Sindicats embrutant parets escolars

■ El final de curs s'apropa i amb ell les escoles han rebut una gran quantitat de papers que empastifens sobretot la sala de professors. És en aquest espai docent on molts sindicats envaeixen les parets amb les seves consignes, crides i convocatòries. Val a dir que alguns d'ells sols pengen i renoven periòdicament dos o tres fulls informatius. Malauradament altres enganxen, enganxen i enganxen fins a omplir la sala de professors de més i més paperassa.

N'hi ha un en concret que de tants papers que escampa, tapa gran part d'altres informacions. La paradoxa ve quan aquest sindicat empaperador és proper a les esquerres, als verds –els fulls també ho són–, i proecologista. Com s'entén, doncs, el brutal malbaratament de paper que per-

petra? Si tots els sindicats fessin el mateix ja no hi hauria boscos. A més, i sent centres educatius on això es fa, convidem que no educa gaire penjar desordenadament desenes de papers tot tapant altres continguts. Sembla que l'objectiu d'aquest sindicat, i més que informar, sigui fer-se el més vist i popular en detriment dels altres que ho fan bé. És a dir, amb tanta propaganda impresa pretenen fer-se els més coneguts visualment. Un docent vol ser informat, sí, però no molestat amb tanta insistència.

El Departament d'Ensenyament, l'administració o els centres educatius haurien de denunciar aquesta mala pràctica i propiciar una difusió racional de la informació sindical en els instituts i escoles. Els docents tenen dret a ser informats, sí, però no empaquetats.

DAVID RABADÀ I VIVES
Barcelona

Anem al Congrés dels Diputats

■ Ara conviden el president Puigdemont a anar al Congrés de Diputats a presentar la petició d'un referèndum. Un parany en el qual, amb l'experiència del lehendakari Ibarretxe, no caurà el president. El conviden a pujar al cadafal perquè s'immoli en presència dels defensors de les essències patries espanyoles i la gran majoria de la grada rabejant-se.

S'ha d'anar al Congrés? Després de provar-ho tantes vegades, que la resposta del govern de l'Estat sigui negativa en divuit ocasions i a més empri les coaccions, la por i els tribunals en contra de les urnes. Anomenar cop d'estat un moviment ciutadà, polític i pacífic que vol marxar d'aquest Estat. És curiós que diguin que fer un referèndum és no escoltar la veu dels catalans. Fins on poden arribar a desvirtuar el sen-

tit de les paraules? On els van regalar les llicències? Guanyarem i acabarem negociant. Si ho fan abans, Espanya hi guanyarà; si ho pretenen impedir per tots els mitjans, més tard hi sortiran perdent.

No és que ens vulguin dir què hem de fer, com ho hem de fer i quan ho hem de fer, sinó que hem de ser. Adeu!

JORDI LLEAL I GIRALT
Badalona (Barcelonès)

Incomuns

■ Els comuns no es mullen aixoplugats sota un paraigua foradat, esperen que la pluja amaini i surti el sol d'un referèndum acordat. Juguen a dues cartes. Sí unilateral: el TC deixa fora de joc Junts pel Sí i la CUP; via lliure per a ells. Però, ara que ho anava a escriure, m'adono que no tenen una segona carta. Els comuns són incomuns.

JOAN MARTORELL I BARBERÀ
Matadepera (Vallès Occidental)